

menda iz sredine zemlje in se razliva v trudno telo, da bi zaspal in se ne zbudil do sodnjega dne. Za teboj je dom in kroginkrog počiva zdrava poljana — nad strn je priplavala skeleča svetloba.

Mar naj zavriskaš na stepi — ne, zdaj si na cesti, in naj zavriskaš kakor v brezmejni stepi nebrzdani kozak? Iz nebrojnih oken bi pogledali začuden obraz — še hujše je nego na selu, kjer izza

Daleč vsaksebi so hiše, da moraš z dlanjo zasloniti usta in votlo zavpiti proti sosedovemu oglu, če želiš vprašati, ali je pri njem drugačno vreme. —

Vidite — stavbe so se sprijele, kakor se zgodi materi, če je v gorko peč prenagosto vsadila črnih hlebov!

Ne, ne! To ni po pravici! Z laktom dregneš v tuje duri in z drvarskimi škornji krevsaš kdove po

čigavem pragu; krevsaš, cokljaš — Bog se usmili! saj nisi voz, da se vleče za teboj nepregleden oblak, saj se ne koplje po cesti jata kokoši, sitni vrabci! Z robcem bi si zatlačil usta pa molčal bolj od mriča! Vso pot ne bi zinil, četudi srečavaš čuda in znamenitosti. In če cestam ne vidiš konca, bi ne vprašal, kam vodijo in odkod so potekle; ne vprašaš, v kateri palači biva knez, na kateri klopi se valja berač. Berač — saj se valja po klopi bolje nego na mehkužnem otomanu; nima žuljavih rok, ne skrbi za dom in se ne trudi za otroke.

Berač! Kako je prišel sem in kdaj? Kam se zateče v strašni zimi in kje počiva v drveči plohi? Kje vedrite, vi obsojenci? — nekaj vas je zvodilo v življenje, v pomanjkanje in gladovanje, pa vas ne povede nazaj za noben denar. Kaj menite, da vam knez podari cekin in vam ogrne gorki kožuh? Brat vam ga daruje, revež, tisti, ki ni nič na boljšem nego vi, ki se valja po istih smeteh in se prebudi za enakimi vratmi. —

Tako se je zgodilo, da je siromak obdaril siromaka, prosjak prosjaka, in je lačni nasitil, potolažil lačnega. —

Trde ceste, drevoredi brez konca. —

Trapasti ljudje, ki še drevesa ne znajo vsaditi! Naj rajši stopijo v mračni les in se poučijo, kam se je zasejalo seme, kako je poraslo neupogljivo deblo; vseokrog izteza krasne veje in se ne zmeni za človekovo domišljavost in njegove kaprice. — In da se jim zljubi kresati po robatem kamenju in po gladkem tlaku: padeš in si izbiješ čeljusti, zvrneš se in si polomiš nerodne krake — če hodiš, te nabija škorenj venomer enako po podplatu, dokler se ne prikaže kri in se ne zvališ v prah! Ne ležiš na voljni prsti, nisi se zleknil po senčni

EGIPČANI

vsakega ogla zija desetero oči, da ne moreš neopažen priti do svojega doma.

Čemu sploh hodijo ljudje drug drugemu po glavah? Ne znaš se okreniti, še pljuniti ne smeš za las predaleč, da te ne iznenadi brezzoba soseda, ki ni ne teta, ne stara mati. Živi od megle menda in se ne ubija na pekočem solncu, ne poseda pred pragom in ne prebira molka — tako delajo le vaščani, ko so iztisnili zadnjo srago krvi iz ohlapne kože. —